

DE BENDE VAN DE BRANDGANG

De bende van de brandgang

Gudrun Feitsma–Dordregter

© 2023 G.A.L. Feitsma-Dordregter / Uitgeverij U2pi

Titel: De bende van de brandgang

Auteur en illustraties: Gudrun Feitsma-Dordregter

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: JouvBoekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9329 954 2

NUR: 280

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Voor M, AM, K en L
Met liefde, open geest en nieuwsgierigheid

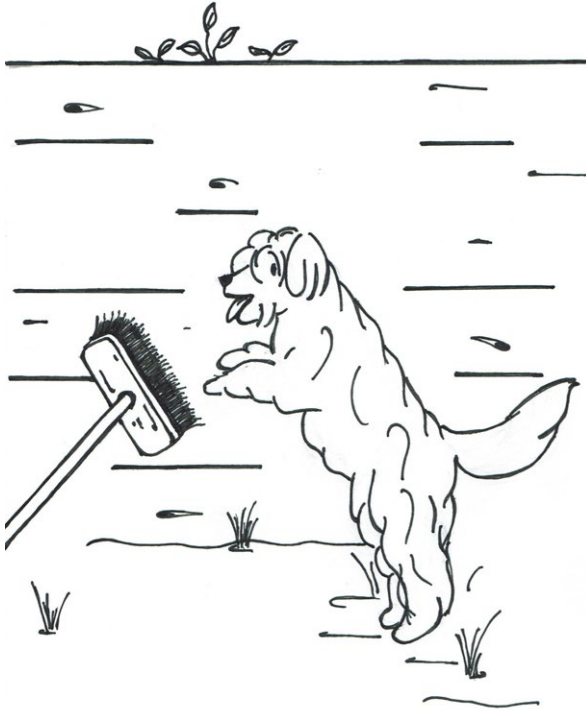
1.

Bas rende blaffend door de brandgang met de riem achter zich aan, een spoor trekkend door de bladeren op de grond. Tim rende achter hem aan, roepend. Tess niet, zij keek eerst om de hoek van de schutting, stond hij er? Ze zag hem staan aan het einde van de brandgang, met zijn bezem. Ze keek dus wel uit, ze ging niet achter Bas aan. Tim had niet opgelet, hij had de achterpoort open laten staan. Mama had nog gezegd ervoor te zorgen dat Bas in de tuin zou blijven. Tess liep de tuin weer in en luisterde. Mama was binnen met de tweeling bezig. Ze hoorde de stem van meneer Bezem, boos. En de stem van Tim, verontschuldigend.

Tim kwam lachend de tuin weer in, Bas dansend om hem heen. 'Je had het moeten zien, Bas sprong tegen meneer Bezem op om hem in zijn gezicht te likken!'

Meneer Bezem heette niet echt zo. Hij was de oude achterbuurman. Hij had lang wit haar dat hij in een staartje droeg. Hij was altijd brommerig met zijn bezem aan het scharrelen in de brandgang en joeg er iedereen weg. Alsof zij niet evenveel recht hadden daar te zijn. Het was een heerlijke plek om te spelen. Geen auto's en lekker spannend. Maar dan zwaaide hij dreigend met zijn bezem. Eén keer had hij de bezem naar Bas gegooid, maar die had het een mooi spel gevonden. Meneer Bezem bromde trouwens niet altijd. Als hij in zijn keuken bezig was, dan zong hij. Opera, zei mama. Tess vond het niet mooi, maar Tim vond het wel vrolijk klinken. Hij kon het prachtig nadoen. Maar goed, Bas dacht dus dat meneer Bezem nu altijd

met hem wilde bezemgooien en glipte zodra hij meneer Bezem hoorde, en het kon, enthousiast de tuinpoort door.

De brandgang was gelegen tussen hun straat met huizen en een groot appartementsgebouw. Vroeger was het een landgoed geweest. Dat kon je nog zien aan het huis op de hoek dat een koetshuis was geweest. Het landgoed had ooit bestaan uit landerijen, een jachtterrein en een weelderige tuin. Maar in de loop der tijd was het steeds kleiner geworden en uiteindelijk grotendeels opgegaan in de stad. Alleen het koetshuis en een deel van de tuin waren overgebleven. Papa had verteld dat er

in de Tweede Wereldoorlog een bom op het landhuis was gevallen. Daarna hadden ze er het appartementsgebouw op gezet en de tuin opgesplitst in allemaal aparte tuinen. In de grond zat nog heel veel glas van de ruiten die gesprongen waren door de klap van de bom. Die waren aan de randen helemaal mooi glad geworden, door het regenwater en de aarde. Je kon je er niet meer aan snijden. Tim en Tess hadden er inmiddels een hele verzameling van en noemden dat hun Museum. De mooiste stukken waren de kleurrijke stukjes glas in lood. En een paar stukjes porselein met helderblauwe bloemen en een staart van een vogel erop, die ze ook in de tuin hadden gevonden.

Tim en Tess, hun ouders en de tweeling woonden al een hele tijd in de straat. Nou ja, de tweeling niet natuurlijk, want die was nog maar klein. In het huis naast hen woonde een oude dame. Althans, het huis zelf stond al enige tijd leeg. De oude buurvrouw woonde al een tijdje in het tuinhuis, naast de grote oude boom welke half in haar tuin en half in de tuin van Tim en Tess stond. Het tuinhuis was vroeger haar schildersatelier geweest. Het huis zelf was net verkocht. Er hing een aanplakbiljet met *VERKOCHT* op het raam. Tim en Tess waren benieuwd wie er zouden komen wonen. Het zou leuk zijn als er leeftijdsgenootjes zouden komen. Wellicht wel klasgenootjes. Tim zat in groep 7, Tess in groep 6.

‘Roekoe mauw roekoe!’

Dat was Rohan, die riep.

Hij woonde met zijn moeder in het huis naast het koetshuis en zat op dezelfde school als Tim en Tess. Rohan zat ook in groep 7, net als Tim, maar dan in de parallelklas.

Tim opende de tuindeur op een kier, stak de periscoop een stukje naar buiten en keek zorgvuldig.

‘Roekoe waf roekoe!’ riep hij vervolgens.

Meneer Bezem was weg, de kust was veilig.

Rohan was een vriend van Tim en Tess. De periscoop was een spiegeltje dat ze hadden vastgemaakt aan een bamboestok. Zo’n stok waar mama en papa de planten in de tuin mee opbonden. De brandgang maakte bij het huis van Rohan een hoek van negentig graden. Rohan kon vanuit zijn tuin niet zien of meneer Bezem in de brandgang rondscharrelde. Daarom hadden ze een code afgesproken. Als meneer Bezem in de brandgang was, dan was het *roekoe mauw roekoe*. Meneer Bezem had immers een poes. Als hij er niet was en de kust dus veilig was, dan antwoordde je met *roekoe waf roekoe*.

Mama had hen laatst betrappt met de periscoop en noemde hen daarom gekscherend *de bende van de brandgang*. Tim en Tess vonden het wel stoer klinken, maar Rohan vond het kinderachtig.

Hij kwam mopperend de tuin in. Hij was de avond daarvoor te

laat op de voetbaltraining gekomen en moest daarom zaterdag op de bank beginnen.

‘Het is een heel belangrijke wedstrijd’, klaagde Rohan en keek hen verwijtend aan.

Tim en Tess voelden zich schuldig. Zij hadden Rohan gisteren uitgedaagd de bal uit de tuin van meneer Bezem te halen. Rohan was betrapt en meneer Bezem had hem het gras laten maaien, voordat hij weg mocht. Daardoor was hij te laat gekomen.

2.

‘Willen jullie een stuk tulband? Zal dat het goed maken, Rohan?’

Mama stak haar hoofd om de hoek van de keukendeur. Ze had die ochtend gebakken. De oude buurvrouw ging vandaag verhuizen, om dichterbij haar zoon te wonen. Naar een woning behorende bij een tehuis, zodat ze meer hulp kon krijgen, nu ze wat ouder was en moeilijk liep, had mama verteld. Ze had een tulband voor haar gebakken ten afscheid. Maar papa, Tim en Tess hadden zo teleurgesteld gekeken, toen mama met de tulband naar de buurvrouw vertrok, dat mama er nog een had gebakken. Ze kregen een dampend stuk tulband op hun bord. Mama stook er poedersuiker overheen. De suiker smolt direct in de warme kost.

‘Zullen we zo even gaan kijken’, stelde Rohan met een mond vol tulband voor. ‘Misschien kunnen we wel helpen en geld voor een ijsje verdienen?’

Nadat ze hun bordjes op het aanrecht hadden gezet, renden ze naar buiten.

Teleurgesteld zagen ze dat de verhuishwagen bijna vol was en de verhuizers de deur van de woning afsloten. Te laat! Een van de verhuizers grapte naar ze.

‘Zo kinderen, het lieve omaatje vertrekt, weten jullie veel wat voor nieuwe burens jullie krijgen? Misschien zijn het wel monsters.’

Ondertussen sloot hij lachend de deur van de verhuisauto. Het was een container, die op een opslagplaats zou worden gestald,